

Ved begynnelsen av Paulusåret

Et pasjonert liv i lyset fra et lynblink. Streiflys på et pasjonert liv. Josef Arquer presenterer i dag den hellige Paulus og vil siden hver måned kommentere et kort avsnitt fra hedningeapostelens forskjellige brev.

10.07.2008

Apostelen Paulus skal ha blitt født mellom år 7 og 10 etter Kristus i byen Tarsos i Lilleasia. For å feire 2000-årsjubileet for hans fødsel har pave

Benedikt XVI erklært et jubileumsår.
Det strekker seg fra 28. juni 2008 til
29. juni 2009.

Hvem Paulus fra Tarsos var

Fjorten brev og Apostlenes
Gjerninger, der andre del i hovedsak
handler om Paulus, gjengir tallrike
enkelthendelser fra den store
apostelens liv. Han kunne ha gjort
karriere som fariseer, for ”jeg
studerte under Gamaliel og lærte
våre fedres lov i all dens strenghet”.
Som en ”nidkjær i Guds tjeneste” så
han en ulykkessvanger vranglære i
de kristnes tro. Han hadde fått ”både
menn og kvinner lenket og fengslet”.
Men siden, i hans berømte
Damaskus-opplevelse, gjenkjente han
Jesus som den som fullbyrdet de
messianske forventningene og som
nøkkelen til å forstå Israels historie.
”Saul, Saul, hvorfor forfølger du
meg?” Jeg svarte: ”Hvem er du,
Herre?” Han svarte: ”Jeg er Jesus,

Nasoreeren, han som du forfølger.” Fra og med da opplevde Paulus ham fremfor alt som en levende person, som identifiserte seg med hver enkelt, og som han selv så heftig hadde forfulgt. Ingen annen hendelse har preget den apostoliske oldkirken så sterkt som Paulus’ omvendelse.

Et kall som frigjør

Var den overveldende opplevelsen utenfor Damaskus en stråle som plutselig traff Paulus? Eller hadde han allerede ant noe, svakt foruroligende, da han ved steiningen av Stefanos hørte den døende rope: ”Herre, krev dem ikke til ansvar for denne synd!” Med en setning som innbyr til ettertanke i bønn står det i en preken som tillegges kirkefaderen Augustin: ”Si Stephanus non orasset, Ecclesia non Paulus haberet. – Om ikke Stefanos hadde bedt, hadde ikke Kirken hatt noen Paulus.”

Møtet med Jesus befridde Paulus fra hans draging mot det fanatiske, som man tidligere hadde merket hos ham. Han opplevde ”at Gud i sin godhet kommer til menneskene i Kristus, som griper det innerste, løser, åpner, frigjør, forvandler, omskaper: som nåde. (...) I øyeblikket utenfor Damaskus blir Paulus løst fra åket å måtte prestere noe selv – og dermed fra smerten over å ikke make det.” (Romano Guardini). Fra og med da vet den kommende apostelen at initiativet utgår fra Gud. Det er ikke lenger han selv og hans prestasjoner, men Kristus og hans nåde som står i sentrum: ”... det er ikke lenger jeg som lever, men Kristus som lever i meg. Og om jeg fremdeles lever på jorden, lever jeg i tro på Guds sønn, han som har vist sin kjærlighet til meg og ofret seg selv for min skyld” skriver han senere i brevet til galaterne.

Ydmyk selvbevissthet

Herren selv kaller Paulus sitt utvalgte redskap, når han fjerner Ananias' frykt for den nyomvendte. "Han skal bære mitt navn frem for hedningene, ja for konger, og også for Israels barn. Og selv vil jeg vise ham alt hva han får å lide for mitt navns skyld." Og nå forkynner den uanselige, ellers ukjente Ananias for den tidligere forfølgeren og kommende store forkynneren: "Våre fedres Gud har utvalgt deg til å lære hans vilje å kjenne, til å se den Rettferdige selv og høre ham tale til deg – og hva du nå har sett og hørt, skal du siden bære vitnesbyrd om for hele menneskeheten."

Paulus viser i sine brev både selvbevisst og samtidig ydmykt sitt embete og sin karisma. "Paulus, ved Guds vilje kalt til Kristi Jesu apostel" og "apostel kalt, ikke av mennesker eller ved menneskers mellomkomst, men ved Jesus Kristus og ved Gud Fader, han som har oppvakt ham fra

de døde”. Å vektlegge dette var også et slags selvforsvar mot hans motstandere, og han vender deres hån tilbake til dem selv i sitt andre brev til korinterne: ”Brevene, sier man, har nok både alvor og myndighet, men når han er her selv, er det en skral kropp og ingenting å høre på.” Kanskje var det også slik. – Hvor beroligende og oppmuntrende er det ikke, at fruktene av den apostoliske virksomhet ikke er avhengige av et retorisk blomstrende språk.

Å gå inn i Paulusåret

En refleksjon fra pave Benedikt XVI kunne hjelpe for å gå inn i Paulusåret på en fruktbar måte. ”Den kristne tradisjon har fra begynnelsen av ansett Peter og Paulus som uatskillelige fra hverandre, selv om de hver for seg hadde sitt spesielle kall å oppfylle: Peter var den første som bekjente troen på Kristus,

Paulus fikk gaven å kunne fordype rikdommen i denne troen. Peter grunnla den første kristne menighet, som besto av det utvalgte folk, Paulus ble hedningenes apostel. Med forskjellige karismer arbeidet de for samme sak: oppbyggingen av Kristi Kirke. (...) Paulus har som ”ånd” og som ”teolog” vært mye større enn Simon Peter. Hans storhet ligger kanskje i at han motsto enhver fristelse til intellektuelt hovmod. I Kefas ”enkelhet” (Kefas er det navn han oftest bruker på Peter) gjenkjente han Jesu Kristi visdom, nåde og kjærlighet. Det var grunnene til at Jesus innsatte Peter og ingen annen som sin stedfortreder på jorden. Paulus dro til Jerusalem fordi Simon Peter var der, Kirkens jordiske overhode, og fordi han ville akseptere ham fremfor alle andre og som den øverste.”

pdf | dokument generert automatisk fra
[https://dev.opusdei.org/nb-no/article/
ved-begynnelsen-av-paulusaret/](https://dev.opusdei.org/nb-no/article/ved-begynnelsen-av-paulusaret/)
(09.08.2025)